

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Foltase a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobce: **Mgr. R. P.,** zastoupen JUDr. Zdeňkem Kadlečkem, advokátem se sídlem třída Karla IV. 502/23, Hradec Králové, proti žalovanému: **Generální ředitelství cel**, se sídlem Budějovická 7, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě – pobočka v Olomouci ze dne 29. 3. 2017, č. j. 60 A 3/2015 - 30,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

[1] Rozhodnutím Celního úřadu pro Olomoucký kraj (dále též „správní orgán I. stupně“) ze dne 12. 9. 2014, č. j. 40573/2014-580000-12, byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 42a odst. 2 písm. c) zákona č. 13/1997 Sb., o pozemních komunikacích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „zákon o pozemních komunikacích“), jehož se měl dopustit tím, že dne 17. 7. 2014 okolo 9:20 hod. jako řidič motorového vozidla před užitím zpoplatněné pozemní komunikace nevyznačil údaj o registrační značce vozidla na žádném ze dvou dílů kupónu prokazujícího úhradu časového poplatku. Za to mu byla uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč.

[2] Žalobce napadl označené rozhodnutí odvoláním, které zamítl žalovaný rozhodnutím ze dne 13. 1. 2015, č. j. 501/2015-900000-304.4, a napadené rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu, kterou krajský soud zamítl shora označeným rozsudkem. Krajský soud nepřisvědčil námitce o porušení § 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále též „přestupkový zákon"). Důvodnou neshledal soud ani žalobní námitku, ve které se stěžovatel domáhal zrušení napadeného rozhodnutí z důvodu nedodržení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále též „správní řád"). Soud nepřisvědčil ani žalobní námitce, ve které stěžovatel brojil proti výpovědím svědků (zasahujících policistů) v rámci správního řízení, přičemž neshledal ani důvod k opakovanému provedení jejich svědeckých výpovědí v řízení před soudem, jak navrhoval žalobce. Krajský soud nepřisvědčil ani dalším žalobním námitkám a žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

[4] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu podal žalobce (dále též „stěžovatel") včasnou kasační stížnost. V prvním stížním bodě namítal, že výpovědi svědků (zasahujících policistů) provedené v řízení před správním orgánem I. stupně byly nedostačující a nebylo možno z nich vycházet. Podle stěžovatele byly výpovědi označených svědků odlišné a rozporné. Krajský soud pak měl vyhovět návrhu stěžovatele na provedení výslechu svědků v řízení před soudem. Ve druhém stížním bodě stěžovatel namítl porušení § 36 odst. 3 správního řádu, v němž je podle stěžovatele obsažena základní zásada správního řízení zakotvená i v čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, tj. právo na spravedlivý proces. Stěžovatel shrnul obsah správního spisu a dovodil, že správní orgán I. stupně nepostupoval v souladu s označenými ustanoveními. S ohledem na uvedené důvody stěžovatel navrhl zrušení rozsudku krajského soudu a vrácení věci k dalšímu řízení. Požádal i o přiznání náhrady nákladů řízení.

IV.

[5] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyslovil souhlas s hodnocením provedeným krajským soudem. Navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl.

V.

[6] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[7] Kasační stížnost není důvodná.

[8] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval námitkami poukazujícími na porušení § 36 odst. 3 správního řádu.

[9] Podle § 36 odst. 3 správního řádu platí, že „*Nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal*."

[10] Účelem § 36 odst. 3 správního řádu je tedy dát účastníkovi řízení možnost seznámit se s podklady rozhodnutí (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2005, č. j. 8 As 3/2005 - 86, ze dne 26. 11. 2008, č. j. 2 As 54/2008 - 80, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 6 As 16/2008 - 90, ze dne 23. 3. 2011, č. j. 8 As 40/2010 - 59, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 As 24/2013 - 28 atp.).

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl v řízení poučen o svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, jakož i o svých dalších procesních právech. Srov. výzvu správního orgánu I. stupně ze dne 18. 8. 2014, ve které byl stěžovatel mj. upozorněn na možnost navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celu dobu řízení až do vydání rozhodnutí, seznámit se s podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí atp. Nelze tedy hovořit o tom, že by stěžovateli nebyla dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Ze správního spisu nelze dovodit ani to, že by stěžovateli bylo bráněno v nahlížení do spisu, popř. v navrhování, či v předkládání podkladů rozhodnutí. Je pravdou, že správní orgán vyrozuměl stěžovatele o jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí již před nařízením ústního jednání. V označené výzvě je však výslovně uvedeno: „*V řízení (resp. při ústním jednání) můžete využít práva navrhovat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí; vyjádřit své stanovisko; žádat informace o řízení včetně informace, kdo je v řízení oprávněnou úřední osobou; seznámit se podklady pro rozhodnutí a vyjádřit se k nim před vydáním rozhodnutí; nahlédnout do spisu, s právem nahlédnou do spisu je spojeno právo činit si výpisy a právo na to, aby správní orgán pořídil kopie spisu nebo jeho části.*" Využití práva dle § 36 odst. 3 správního řádu tak správní orgán blíže časově vymezil, a to na fázi ústního jednání. Stěžovateli tak muselo být zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé. Takový postup je přitom v souladu s judikaturou zdejšího soudu. Např. v rozsudku ze dne 29. 7. 2015, č. j. 5 As 69/2015 - 38, zdejší soud uvedl: „*[j]ak lze vyčíst z předmětného předvolání k ústnímu jednání na den 18. 12. 2013, stěžovatel byl poučen o svém právu seznámit se s podklady rozhodnutí. V písemnosti je výslovně stanoveno, že stěžovatel bude mít možnost vyjádřit se k podkladům před vydáním rozhodnutí při ústním jednání (...) Stěžovatel byl poučen o tom, že bude mít možnost při ústním jednání vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu a z poučení bylo zřejmé, k jakému okamžiku bude správní orgán považovat podklady za kompletní a dostatečné pro rozhodnutí ve věci samé. Tím byl účel § 36 odst. 3 správního řádu naplněn, proto nelze dospět k závěru, že by došlo k porušení stěžovatelova práva. Pokud stěžovatel argumentuje tím, že ve věci žádal o stanovení nového termínu ústního jednání a nemohlo být proto zřejmé, jaké důkazy bude žalobce při ústním jednání navrhovat k provedení a kdy bude dokazování ukončeno, pak Nejvyšší správní soud uvádí, že je na úvaze správního orgánu, kdy na základě úplných podkladů bude připraven vydat rozhodnutí.*" Obdobně srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 5 As 17/2010 - 111. Nad rámec uvedeného je nutno dodat, že stěžovatel ani neuvádí, jak jej uvedený postup správního orgánu zkrátil na jeho právech. Netvrdí např., že by mu správní orgán bránil vyjádřit se ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu, že hodlal předložit další podklad rozhodnutí, který by ostatní podklady rozhodnutí

zpochybnil atp. Ani v kasační stížnosti nepředkládal takový podklad, resp. relevantně nezpochybňoval správnost podkladů rozhodnutí, o které se opíraly správní orgány a následně i krajský soud.

[12] Stěžovatel nadto v kasační stížnosti ani netvrdí, že by se přestupku nedopustil. Omezil se na námitky poukazující na procesní pochybení a nezpochybňoval samotné spáchání přestupku. Zdejší soud přitakává správním orgánům, že obsah správního spisu jednoznačně potvrzuje závěr o tom, že se stěžovatel dopustil předmětného přestupku. Podle názoru vysloveného v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního ze dne 14. 1. 2014, č. j. 5 As 126/2011 - 68, publikovaném pod č. 3014/2014 Sb. NSS. „*v řízení o přestupku postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí o přestupku.*“ V nyní posuzované věci správní orgány dostály tomuto požadavku. Shromážděné důkazy vytvořily jasnou představu o průběhu celého skutkového děje a bez důvodné pochybnosti z nich vyplýval přesvědčivý závěr o tom, že se přestupek stal a že se jej dopustil stěžovatel (srov. i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 - 56, ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013 - 35 atp.).

[13] Zdejší soud není ani názoru, že došlo k porušení čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod, podle něhož má každý právo mj. na to, aby jeho věc byla projednána v jeho přítomnosti, a právo vyjádřit ke všem prováděným důkazům. Správní orgán I. stupně stěžovatele vyrozuměl o nařízeném ústním jednání, stěžovatel se však z ústního jednání omluvil s tím, že mu stanovený termín „nevyhovuje“, aniž by tento důvod náležitě konkretizoval, resp. relevantně doložil. Zdejší soud se ztotožňuje s krajským soudem a žalovaným v tom, že stěžovatelem učiněnou omluvu nelze považovat za omluvu, která by vyvolávala nutnost odročení ústního jednání. Stěžovatel byl přitom v předvolání k ústnímu jednání upozorněn i na § 74 odst. 1 přestupkového zákona, podle něhož lze věc v nepřítomnosti obviněného z přestupku projednat tehdy, jestliže odmítne, ač byl řádně předvolán, se k projednání dostavit nebo se nedostaví bez náležité omluvy nebo důležitého důvodu (srov. i rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 6. 2013, č. j. 6 As 25/2013 - 23). Stěžovatel ostatně ani nekonkretizuje, z jakého důvodu nelze použít výstupy z ústního jednání.

[14] V dalším stížním bodě stěžovatel namítal, že výpovědi svědků (zasahujících policistů) provedené před správním orgánem I. stupně byly nedostačující a nebylo možno z nich vycházet z důvodu jejich odlišnosti a rozpornosti. Krajský soud pak měl vyhovět návrhu stěžovatele na provedení výslechu svědků v řízení před soudem.

[15] Zdejší soud předně konstatuje, že stěžovatel nekonkretizoval, z jakého důvodu byly výpovědi svědků (zasahujících policistů) nedostatečné a v čem si odporovaly. Podle konstantní judikatury je kasační bod způsobilý projednání v té míře obecnosti, ve které byl formulován. Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených, uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Proto obsah a kvalita kasační stížnosti v podstatě předurčují obsah a kvalitu rozhodnutí soudu. Je-li tedy kasační stížnost kuse zdůvodněna, je tak předurčen nejen rozsah přezkumné činnosti soudu, ale i obsah rozsudku soudu. Soud není povinen ani oprávněn domýšlet argumenty za stěžovatele. Takovým postupem by přestal být

nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta. Jinými slovy, pokud stěžovatel uplatní obecnou námitku, může se jí ve stejném rozsahu zabývat i soud. K tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009 - 99, ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007 - 46, ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008 - 60, a rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 4 As 3/2008 - 78 a ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, č. 835/2006 Sb. NSS, jakož i rozhodnutí Ústavního soudu, např. sp. zn. II. ÚS 460/15, sp. zn. II. ÚS 460/15 atp.).

[16] Nejvyšší správní soud se proto mohl zabývat uvedenými námitkami pouze v nastíněné rovině a neshledal námitky důvodné. Výpovědi svědků se jednoznačně shodují na průběhu skutkového děje (který je podpořen i dalšími podklady, např. fotografiemi), neodporují si a jednoznačně potvrzují závěry správních orgánů. Nutno dodat, že se jednalo o svědecké výpovědi policistů, tedy osob, u kterých nelze předpokládat zájem na výsledku řízení (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007 - 114, ze dne 24. 6. 2014, č. j. 10 As 108/2014 - 25, ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 - 27, ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 - 70). Podrobněji odkazuje zdejší soud na hodnocení svědeckých výpovědí v rozhodnutích správních orgánů. Za situace, kdy svědci byli vyslechnuti ve správním řízení a jejich výpovědi si neodporují a potvrzují závěry správních orgánů, nelze krajskému soudu vytýkat, že nevyhověl návrhu stěžovatele na jejich opětovné provedení v řízení před soudem (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 2. 2012, č. j. 2 As 102/2011 - 121, ze dne 28. 8. 2015, č. j. 2 As 43/2015 - 51; či rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, ze dne 30. 6. 2004, sp. zn. IV. ÚS 570/03, ze dne 29. 6. 2004, sp. zn. II. ÚS 418/03; ze dne 23. 9. 2005, sp. zn. III. ÚS 359/05; ze dne 24. 7. 2014, sp. zn. IV. ÚS 714/13, ze dne 14. 11. 2002, sp. zn. III. ÚS 285/02, ze dne 12. 11. 2013, sp. zn. I. ÚS 1215/11 atp.).

[17] Nejvyšší správní soud neshledal ani žádnou jinou vadu či nezákonnost, pro kterou by bylo nutno rozhodnutí správních orgánů či soudu zrušit. Jejich rozhodnutí mají oporu v právní úpravě a spisu a jejich závěry proto zdejší soud plně přebírá.

[18] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[19] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože podle obsahu spisu mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. září 2017

JUDr. Tomáš Foltas
předseda senátu